

Arrest

nr. 149 420 van 9 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 25 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2014 en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqües}).

Gezien het verzoekschrift dat op 6 oktober 2014 conform artikel 26 van de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State (BS 21 mei 2014) werd ingediend met het oog op behandeling ervan conform het gestelde in artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 maart 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen van de tweede verwerende partij en het administratief dossier van de eerste en de tweede verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 juni 2015.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE MEU die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1.1. Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

1.2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige vijfde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk dat hij nog steeds problemen kent met dezelfde persoon die ook een politiek opponent is.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd door de commissaris-generaal geweigerd daar verzoeker zijn identiteit niet aannemelijk kon maken, daar hij niet kon aantonen dat zijn juridische documenten over hem handelden en daar hij verschillende ongeloofwaardige verklaringen aflegde met betrekking tot zijn vrees voor vervolging. Verzoeker ging hiertegen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, maar zijn beroep werd bij arrest nr. 48 328 van 21 september 2010 verworpen. Zijn tweede asielaanvraag werd niet in overweging genomen. In het kader van zijn derde asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, daar verzoeker nogmaals tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegde, daar hij moedwillig probeerde het bestaan van een eerder paspoort te verhullen, daar hij quasi niets wist over zijn nieuwe juridische problemen in Bangladesh en daar vervalste documenten gemakkelijk verkrijgbaar zijn in Bangladesh. Deze beslissing werd bevestigd bij 's Raads arrest nr. 99 819 van 26 maart 2013. Zijn vierde asielaanvraag werd niet in overweging genomen.

Ter ondersteuning van zijn vijfde asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: een 'FIR', een 'Ezahar', een 'chargesheet' en de omslag waarin deze documenten verstuurd werden.

1.3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe

elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

1.4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvragen werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

1.5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De eerste verwerende partij, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de eerste verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 juni 2015, verwijst verzoekende partij naar artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet en voert zij aan dat in de beschikking wordt gesteld dat de kans om voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking te komen onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen en de kans daarentegen niet aanzienlijk groter wordt wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. Verzoekende partij betoogt dat dit het knelpunt is omdat door niemand wordt aangehaald dat de stukken inhoudelijk in orde zouden zijn. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft de stukken inhoudelijk niet geanalyseerd. Verzoekende partij stelt dat evenmin sprake is van incorrecte verklaringen in haar relaas naar aanleiding van haar nieuwe asielaanvraag. Verzoekende partij besluit dat de nieuwe elementen niet louter het gevolg zijn van haar eerdere asielaanvraag en dat de algemene corruptie in Bangladesh geen voldoende reden is om haar nieuwe stukken af te wijzen.

Tweede verwerende partij stelt dat het verzoekschrift onontvankelijk is voor wat betreft de bijlage 13 *quinquies* bij gebrek aan samenhang.

Waar verzoekende partij verwijst naar voormelde beschikking, en meer bepaald puntje 1.3. waarin, verwijzende naar een parlementair document (wetsontwerp) wordt bepaald wanneer de door de kandidaat-vluchteling bij een meervoudige asielaanvraag nieuw aangereikte elementen de kans om voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking te komen al dan niet groter maken, wijst de Raad erop dat hierin tevens staat te lezen dat *“De kans (...) evenmin aanzienlijk groter (wordt) wanneer de nieuwe elementen of bevindingen (...) een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden”*.

In het kader van verzoekende partij haar eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 16 april 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de ongeloofwaardigheid van haar relaas. Haar beroep tegen die beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 48 328 van 21 september 2010.

Verzoekende partij haar derde asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 99 819 van 26 maart 2013 omdat aan de door haar in het kader van die aanvraag aangehaalde problemen, die een voortzetting waren van en direct en onmiddellijk verbonden waren met de eerder door haar bij haar eerste asielaanvraag aangehaalde problemen, geen geloof kan worden gehecht.

Uit verzoekende partij haar verklaringen afgelegd in het kader van onderhavige asielaanvraag blijkt dat zij zich bij haar huidige vijfde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven als degene die zij naar aanleiding van haar vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk het feit dat zij nog steeds problemen zou kennen met dezelfde personen, politieke opposanten, wat opnieuw tot een nieuwe aanklacht zou hebben geleid. Dit wordt door verzoekende partij niet betwist.

Verzoekende partij haar verklaringen afgelegd en de juridische documenten en omslag neergelegd in het kader van haar huidige vijfde asielaanvraag vormen aldus een voortzetting van een relaas dat reeds op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden. Deze elementen maken de kans dan ook niet aanzienlijk groter dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

De Raad stelt bovendien vast dat de commissaris-generaal de door verzoekende partij bij onderhavige asielaanvraag neergelegde juridische documenten niet louter en alleen heeft afgewezen, zoals verzoekende partij het verwoordt en verkeerdelijk voorhoudt, omdat uit de informatie waarover hij beschikt en waarvan een kopie als bijlage aan het administratief dossier werd toegevoegd, er in Bangladesh een hoge graad van corruptie heerst en allerhande documenten er tegen betaling kunnen worden verkregen waardoor de bewijswaarde van Bengaalse documenten bijzonder relatief is. De commissaris-generaal heeft deze stukken wel degelijk inhoudelijk bekeken en onderzocht, waarbij hij tot de vaststelling komt dat verzoekende partij haar verklaringen indruisen tegen de inhoud van die door haar aangebrachte documenten en zij een zeer gebrekkige interesse vertoont in de inhoud van die documenten, hetgeen, zo oordeelde hij, het ongeloof in de authenticiteit ervan bevestigt.

Verzoekende partij brengt geen concrete en valabele argumenten bij die de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking van 5 juni 2015 opgenomen gronden ontkrachten.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

Het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) is onontvankelijk.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS